

מיכה

חזרנו ונפגשנו אמש, אחרי תקופה של חצי שנה מרה וארוכה. חצי שנה ששינתה את כולנו. ואמש, שוב, ישבת עמנו – כל בני המחזור ונזכרנו ביחד בכל אשר עבר עלינו: ימי בית הספר העממי, אז שנינו עדיין לא הכרנו, תקופת התיכון שאת מרביתה בילינו יחד זה ליד זה על אותו ספסל הלימודים. כל אותם מעשי קונדסות המשותפים, תקופת הכדורסל בבית הספר אחר הצהריים, אותם ימי בילויים של לפני הצבא, ושלא אחרי הצבא. שוב עברנו יחד על ימי קנדה העליזים, ועל מעשי הרומנטיקה לאחר הבילוי בניכר, ועד לפרידה, הפרידה שהייתה כל כך קשה לנו, אבל חזרנו ונפגשנו אמש, כמעט – הכל כלא היה.

סה"כ בתור חבר, ואפילו יותר מזה יצא לי ללמוד עליך הרבה דברים שלא ידעתי, ולהכיר בך צדדים שלא הכרתי. כל אותה בגרות נפשית שהוכחה ע"י ההתעניינות שלך בפוליטיקה, כלכלה, ועוד דברים שבתור ילדים לא גילינו אותם.

ובאמת, סך הכל אין הרבה מה לומר, אני מרגיש, אתה מרגיש, כולנו מרגישים שאתה חלק מאיתנו כמו תמיד, כמו אז.

ולא אוכל לסיים אלא במילה – להתראות. להתראות הערב או מחר אחה"צ, אצל גידי או יאיר או יואב, סתם כך על כוס קפה נשב ונשוחח, כי זה ברור שכשנשב שם, אצל גידי או יאיר או יואב, אתה תהיה עמנו שם, כי אתה עמנו כל הזמן בכל מקום ובכל עת. כשם שברור שכשנקפוץ לבית משפ' גרנית, נקפוץ אל מיכה. לכן שוב, לא אוכל לסיים אלא במילה- להתראות...